

contact@devonk.com
@devonk020
devonk.org

Verkiezingsprogramma De Vonk

[English below, English follows Du'ch]

Voor een Betaalbaar, Rechtvaardig en Democratisch Amsterdam

In dit kiesprogramma doet De Vonk geen loze beloften. Wij geven liever een krachtige visie voor Amsterdam. Dit is geen alomvattend, laatste woord, maar een indruk van de wereld waar we voor vechten. Een wereld zonder oorlog, uitbuiting en klimaatcatastrofe. Een wereld zonder kapitalisme dus.

Wij beloven daar in Amsterdam op elke mogelijke manier voor te strijden. En daar zien we ook concrete mogelijkheden voor:

Betaalbaar Amsterdam:

1. Amsterdam richt een gemeentelijk woonbedrijf op om massaal betaalbare huurwoningen te bouwen en te renoveren. Al deze woningen hebben blijvende huurbescherming. Minimaal 50% van de gebouwde of gerenoveerde woningen is een sociale huurwoning. Het gemeentelijk woonbedrijf wordt bestuurd in samenspraak tussen de bewoners, arbeiders en het verkozen stadsbestuur. Bij de rest van de sector stellen we strenge eisen: de verkoop van sociale huurwoningen door woningbouwcorporaties wordt gestopt en van de commerciële sector eisen we dat middenhuur permanent is.
2. Het Amsterdamse openbaar vervoer wordt gratis en uitgebreid. De prioriteit van de nieuwe verbindingen ligt bij de behoefte van Amsterdammers, niet die van toeristen. Metro 53 blijft behouden, we trekken de metrolijn van Sloterdijk naar Centraal Station, verkennen de opties voor een Oost-West metrolijn, en het nachtvervoer wordt uitgebreid. We stoppen wel met de uitbreiding van de Noord-Zuidlijn naar Schiphol.
3. Amsterdam gaat investeren in een goedkope, duurzame en democratische energievoorziening. De stad gaat geld steken in groene energie en geeft daarbij expliciet voorrang aan lokale coöperatieven. Het einddoel is een gemeentelijk energiebedrijf en een coöperatieve federatie, gerund door arbeiders en bewoners, die de energiebehoeften van de stad democratisch en betaalbaar vormgeven. Amsterdam wordt een koploper in duurzame energie, zonder de rekening bij Amsterdammers met een kleine portemonnee te leggen.
4. Amsterdam maakt gezond voedsel toegankelijk voor iedereen. De stad investeert in een circulair netwerk van gemeentelijke en coöperatieve stadstuinen en voedselparken. Dat begint met het behoud van de Lutkemeerpolder voor het Voedselpark Amsterdam. De stad werkt samen met producenten en distributeurs om voedselverspilling tegen te gaan en te zorgen dat voedseloverschotten terechtkomen bij behoeftige Amsterdammers, bijvoorbeeld via de vele buurt- en volkskeukens die hier goed gebruik van maken.

Rechtvaardig Amsterdam

5. Amsterdam wordt een genocide-, apartheid- en oorlogsvrije stad. De stad omarmt Boycot, Desinvestering en Sancties (BDS) tegen Israël en andere staten en bedrijven die zich schuldig of medeplichtig maken aan misdaden tegen de menselijkheid. De wapenindustrie en transport wordt volledig buiten de stad gehouden en we zullen nooit handhaven op de dienstplicht vanuit Den Haag.
6. Discriminatie en racisme pakken we keihard aan. Op de arbeidsmarkt, woningmarkt, in het onderwijs, op straat en op alle plekken in de stad. Dat doen we onder andere door undercovercontroles en boetes op overtredingen. De gemeente moet ook zelf het goede voorbeeld geven. Het gemeentelijke Bureau Integriteit gaat op de schop. Medewerkers van de gemeente kunnen zelf meedenken en bepalen hoe we de gemeentelijke organisatie weer een veilige werkplek voor iedereen kunnen maken.
7. Amsterdam wordt uitgeroepen tot Sanctuary City. Ongedocumenteerde migranten en vluchtelingen zijn welkom in Amsterdam. Zij kunnen hier wonen, werken, studeren en leven. De stad werkt op geen enkele manier mee aan landelijk beleid gericht op het bestraffen en uitzetten van deze groep Amsterdammers.
8. De Amsterdamse politie moet controleerbaar zijn en de prioriteiten op orde krijgen. De politie gaat niet handhaven op het kraakverbod, anti-migrantenbeleid of anti-democratische maatregelen, maar geeft juist prioriteit aan het aanpakken van gewelddadige, seksuele en witteboordencriminaliteit. De politie wordt niet zomaar afgestuurd op meldingen van personen met verward gedrag, waar altijd een psychiatrische hulpverlener bij aanwezig moet zijn. Bovendien moet de politie veel strenger kunnen worden gecontroleerd: met zichtbare identificatie, regelmatige drugstesten, stopformulieren en een verbod op preventief fouilleren om etnisch profileren tegen te gaan.

Democratisch Amsterdam

9. De stad wordt opgebouwd door Amsterdammers zelf. Er wordt volop geïnvesteerd in bewonerscollectieven. De rechten en middelen van buurtplatforms worden uitgebreid, zodat er in elke buurt een kloppend hart te vinden is met een democratisch buurt- of wijkcentrum. Gemeentelijke plannen worden in samenspraak met deze collectieven vormgegeven en subsidies kunnen onder geen beding worden afgenomen vanwege kritische tegenspraak.
10. Amsterdam werkt aan een coöperatieve economie. Onderdeel daarvan is een Amsterdamse arbeidsmarkt waarin mensen werken die een positieve bijdrage leveren aan de stad. De stad zet volop in op een eigen Amsterdamse maakindustrie die de sociale en ecologische doelen van onze stadsplannen dient, met gratis omscholing voor arbeiders die willen werken in deze economie van de toekomst.
11. Het grote geld en de toerisme-industrie maken het leven in onze stad onbetaalbaar voor steeds meer Amsterdammers. Dat moet een halt worden toegeroepen. Het massatoerisme gaan we verder tegen met een toeristenbelasting die met afstand de hoogste is van Europa. Verhuur via Airbnb wordt gemaximeerd op zeven dagen. Amsterdam trekt zich terug uit het Amsterdam Economic Board. Commerciële buitenreclame wordt verboden.

12. Amsterdam biedt volop ruimte aan betaalbare en toegankelijke kunst en cultuur. Leegstand wordt ingezet voor culturele en maatschappelijke doeleinden. Wij zijn voor kleinschalige subsidies aan kunstenaars en culturele werkers die geworteld zijn in de wijk. Kunst en cultuur moeten vrij blijven van marktprincipes als winstmaximalisatie en economische groei, en ook geen hobbyproject zijn van de bovenklasse. De belangen van de culturele gemeenschap - die op haar eigen wijze een belangrijke tegenmacht vormt in onze democratie - gaan altijd voor die van pandjesbazen en clubeigenaren.

Naast deze kernpunten steunen wij ook de belangrijkste bewegingen die nu van onderop een betere wereld proberen te bouwen. Hun eisen zijn onze leidraad. Hun strijd is onze strijd. Wij zijn een megafoon van de straat naar de raad. Daarom steunen we ook specifiek het [Woonmanifest](#), het [De Beweging Manifest](#), het [Voedsel Anders-manifest](#), het [Move Manifesto](#), de [Rider's Grondwet](#), het [Women's Right to the City Manifesto](#), het [Reparations Manifesto](#), de [BDS-eisen](#), het [Comité 21 Maart Manifest](#), het [Zwart Manifest](#), het [Manifest tegen Islamofobie](#) en het [Manifest tegen anti-Aziatisch Racisme](#). Wij steunen ook eisen van groepen Amsterdamse bewoners, zoals te vinden in het [Nieuw-West in Verzet Manifest](#), [Red Amsterdam Noord](#), [Adem Vrij aan het IJ](#), [Bodemplan Lutkemeerpolder](#) en [Staat van de Energie van Amsterdam](#).

Een nieuw stadsbestuur zou bovenstaande maatregelen, die volledig binnen de gemeentelijke regels vallen, al direct tijdens de volgende bestuursperiode kunnen doorvoeren. We betalen onze plannen vooral door belastingen op vastgoed en toeristen te verhogen.

Zelfs als De Vonk de meerderheid van de zetels krijgt, zou dat voor ons pas het begin zijn. Want er is zoveel meer mogelijk als we buiten de beperkingen van de gemeentelijke politiek kijken. Hieronder schetsen we een aantal kernpunten voor een bredere visie; een werkelijk nieuwe wereld waar we voor strijden.

Belangrijker nog is dat we daarna een concreet plan presenteren hoe wij die wereld waar gaan maken. Ons kiesprogramma is geen simpele wensenlijst, maar een strategisch plan om de volledige politiek van het land om te gooien. Samen met jou, je burens, je familie, je vrienden en collega's. Met een krachtige beweging die niet te stoppen is.

De Wereld Waar We Voor Strijden: Alles Is Mogelijk!

a. Betaalbaar en democratisch Amsterdam

In Amsterdam slaapt niemand meer op straat en hoeft niemand naar de voedselbank. We beëindigen de tirannie van het grote geld over onze levens.

1. Huizen zijn om in te wonen, niet om van te profiteren. Daarom worden vastgoedspeculanten en huisjesmelkers, zoals Blackstone en Prins Bernhard, volledig onteigend zonder vergoeding. De woonvoorraad moet in handen komen van bewoners, de overheid en non-profits, zoals corporaties en coöperaties. Het primaire doel moet zijn: Amsterdammers voorzien van duurzame, leefbare en sociale woningen.
2. Onderwijs (op alle niveaus), kinderopvang en gezondheidszorg zijn gratis en de zorgverzekering is in publieke handen. Er komen grootschalige investeringen in agro-ecologische stadstuinen, voedselparken en een verplichte voedselafname van bedrijven die volledig eetbaar en gezond voedsel anders weggooien. We verkopen dit vanuit stadssupermarkten waar we zelf de prijzen en de kwaliteit van ons voedsel bepalen. Geen winsten boven basisbehoeften, die gegarandeerd worden voor alle Amsterdammers.
3. We beëindigen de tirannie van het kapitaal over onze levens. De mensen die de arbeid verrichten in bedrijven, bepalen hoe het bedrijf wordt gerund. Als stad bepalen we de basiskaders voor alle bedrijven die daar opereren: hoge minimumlonen, strenge veiligheids- en milieuvoorschriften en een vierdaagse werkweek. We betalen onze plannen door grootschalige onteigening van multimiljonairs en grote bedrijven, en een snoeiharde aanpak van belastingontwijking.
4. De stad creëert een betekenisvolle baangarantie. Er is meer dan genoeg werk aan de winkel. Een sociale, groene stad bouwt zichzelf niet. In plaats van werkloze mensen te treiteren om ze te dwingen om voor een kapitalist te werken, bieden we ze de mogelijkheid voor gratis omscholing om in de rechtvaardige economie van de toekomst te werken.

b. Geweldvrij en rechtvaardig Amsterdam

Amsterdam wordt een wereldwijde voorvechter van rechtvaardigheid, vrede en gerechtigheid. Een vredesstad, geen oorlogsstad.

1. Bedrijven die profiteren van genocide en andere misdaden tegen de menselijkheid, zoals [Booking.com](https://www.booking.com), worden de stad uitgezet.
2. Banken en brievenbusfirma's die belastingontwijking en onethische investeringen faciliteren, worden gesloten en/of genationaliseerd.
3. Wapentransporten en wapenbedrijven zijn niet welkom in onze stad, maar de mensen die vluchten door de schade die door deze wapens worden aangericht wel. Rechten zijn niet afhankelijk van een stukje papier.
4. Amsterdam wordt een vrijhaven voor politieke dissidenten en reserveert structurele financiering voor herstelmaatregelen voor het Mondiale Zuiden. Stedenbanden gaan we aan met anti-koloniale stadsbesturen, niet met koloniale hoofdkwartieren zoals Tel Aviv.

c. Groen en Gelijkwaardig Amsterdam

Amsterdam zal in rap tempo transformeren in een klimaatneutrale, groene en leefbare stad. Dat doen we met collectieve en rechtvaardige oplossingen.

1. We doen grootschalige investeringen in het isoleren van woningen en in groene energie, die in publieke en coöperatieve handen komt. Breng de energierekening van Amsterdammers omlaag en elimineer de uitstoot.
2. Er komt gratis, regulier en snel openbaar vervoer. Met rap tempo dringen we privaat vervoer terug. We investeren niet in nep-oplossingen zoals elektrische auto's.
3. We elimineren overbodige luxe-consumptie en schadelijke productie, zoals privéjets, helikopters en cruiseschepen; fast-fashion, wegwerp-elektronica en wapens.
4. Amsterdam wordt getransformeerd in de wereldwijde hoofdstad van agro-ecologische stadstuinen, voedselparken en een harde aanpak van grootschalige voedselverspilling. De Vonk is voor gelijke toegang tot goed en gezond eten, en voor groene, bloeiende steden.

Geen loze beloftes, maar een concreet plan

Amsterdam is onbetaalbaar. Je moet [tien jaar wachten](#) op een sociale huurwoning, terwijl rijke expats belastingkorting krijgen en Amsterdammers de stad uitjagen. [Een derde](#) van alle woningen heeft vocht- en schimmelp Problemen—het [hoogste percentage](#) van alle gemeenten in Nederland. De kosten van boodschappen [stijgen de pan uit](#). En wie profiteert? Huisjesmelkers, vastgoedcowboys en multinationale voedselbedrijven die al jaren recordwinsten boeken.

Amsterdammers worden beroofd waar ze bij staan. En dat wordt, van de wooncrisis tot de voedselcrisis, door de landelijke politiek gefaciliteerd. Al onze sociale voorzieningen zijn systematisch kapotbezuinigd, terwijl de rijken worden gespekt. Er zijn miljarden aan cadeaus voor kopers en [miljarden](#) aan boetes voor de sociale huur. Het is de wereld op zijn kop. Er is veel mogelijk met lokaal beleid. Dat laten we zien in dit programma. Maar de werkelijke wereld die we willen, kunnen we alleen winnen door ook de landelijke politiek te beïnvloeden.

Toch is De Vonk erop tegen om direct een worp te doen naar de Haagse politiek. We zien te vaak dat politieke partijen twee gezichten hebben. In de Amsterdamse gemeente klagen ze steen en been over het landelijk beleid, maar het is vaak hun eigen partij die dat beleid in Den Haag faciliteert. De beleidsruimte die ze binnen de gemeente wel hebben, pakken ze dan weer niet. Wij geloven daarom dat we moeten bouwen aan de basis, geworteld in de lokale buurthuizen, vakbonden, actiegroepen, huurdersverenigingen en andere buurtorganisaties. Zodat we daar, dicht bij de grond, aan vertrouwen en verantwoordelijkheid werken, en volksmacht opbouwen. Dat begint hier, in Amsterdam.

De Vonk weet dat een waardig leven voor iedereen mogelijk is. Van Amsterdam tot heel Nederland en daarbuiten. Armoede is een beleidskeuze, van koelbloedige politici en bedrijfslobbyisten. De landelijke politiek kan de wooncrisis oplossen door [1 procent van het BNP](#) te reserveren voor sociale woningbouw, waarmee we honderdduizenden kwaliteitswoningen zouden kunnen neerzetten. Geïsoleerd en wel, zodat zowel de gasrekening als de CO2-uitstoot daalt. Maar wat doet de Nederlandse politiek? 5 procent van ons BNP investeren in de winsten van wapenbedrijven in de Verenigde Staten en Israël, zodat de Palestijnen systematisch kunnen worden uitgeroeid.

De heersende klasse van Nederland bestaat uit meedogenloze uitbuiters en medeplichtige moordenaars. Onze regering is medeplichtig aan genocide in Palestina, onder andere door wapenonderdelen te leveren en de financiering van voedselhulp op te schorten middenin een hongersnood. Waarom zouden deze genocidaires ook maar een vinger uitsteken om Amsterdammers die hun huur en voedsel niet kunnen betalen te helpen? Integendeel, zij zullen hun leven actief kapot maken, net zoals we zagen tijdens het toeslagenschandaal.

De VVD en het CDA hebben de afgelopen vijftig jaar de landelijke politiek gedomineerd en zich in die rol ontpopt als de grootste vijand van werkende mensen in Nederland. Zij zijn de hoofdschuldigen in het vernietigen van talloze levens: uitgebuit en in armoede gedrukt in Nederland of uitgemoord in Gaza of Irak. Een extreemrechtse partij als de PVV zou daar graag nog een schepje bovenop willen doen, waarvoor het wanbeleid van de VVD en het CDA de

perfecte compost is waar haat en zondebokpolitiek in kan groeien. Deze partijen geven geld aan de rijken - onze gemeenschappelijke vijand - en schuiven de schuld af op de kwetsbaren.

Maar laat de centrumpartijen, die ook in Amsterdam de dienst uitmaken, niet weggkomen met hun medeplichtigheid. Het was de PvdA die de woningbouwcorporaties privatiseerde in de jaren 90' en het toeslagenschandaal mede mogelijk maakte. Die jarenlang de Palestijnen wegzette als een 'cultuur van de dood' en nu nog steeds grootschalig wil investeren in wapens. In instrumenten van de dood.

Toen De Vonk het afgelopen jaar in de Amsterdamse Gemeenteraad met simpele voorstellen kwam om de belasting van huizeigenaren te verhogen, zodat we miljoenen zouden kunnen investeren in daklozenopvang, betaalbare volkshuisvesting en buurtorganisaties, steunden geen van de Amsterdamse coalitiepartijen ons. Als wij met voorstellen komen voor concrete solidariteit met de Palestijnse bevolking, door bijvoorbeeld geen aankopen meer te doen bij bedrijven die geld verdienen aan de genocide, worden we weggehoond door het stadsbestuur. Zelfs de SP Amsterdam stemde tegen een identificatieplicht voor politieagenten, terwijl Palestina-demonstranten regelmatig in elkaar worden getimmerd door deze knokploegen van het kapitaal. Dat een werkelijk alternatief nodig is, was nog nooit zo duidelijk.

Een betere wereld is absoluut mogelijk en in de basis is het beleid dat daarvoor nodig is niet bijster ingewikkeld: nationaliseer de grote bedrijven en de sleutelsectoren van de economie, zodat we deze kunnen democratiseren en vormgeven naar de behoeften van het leven. Niet langer in dienst van winsten die worden gevoerd over lijken. Wetenschappers hebben al lang en breed aangetoond dat een goed leven wereldwijd voor iedereen mogelijk is met een fractie van de huidige productiecapaciteit, volledig binnen de grenzen van onze aarde. Maar om dat te bereiken, zullen investeringen moeten gaan naar gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting, niet naar jachten, villa's en kogels.

In een stad als Amsterdam zou dat betekenen dat we vastgoedspeculanten en huisjesmelkers onteigenen. Dat we massaal investeren in duurzame en sociale woon- en voedselvoorzieningen. Dat we die in handen plaatsen van de publieke sector en van coöperaties, zodat we democratisch kunnen besluiten hoe we onze economie vormgeven. Dat we chemische bedrijven zoals ICL, die de bevolking van Amsterdam-Noord vergiftigt, per direct de stad uitschoppen. En dat de Zuidas, die de belastingontwijking van de heersende klasse faciliteert en massaal in Israël en wapens investeert, wordt opgedoekt.

Verandering zal er niet in één verkiezing komen. Met een ellenlange lijst van beleidsplannen die toch niet worden doorgevoerd, omdat het landelijk- en stadsbestuur voor nu in handen blijft van verraderlijke centrumpolitici (of erger), schieten we niets op. Wat nodig is, is een strategie, een theorie van verandering, een belofte van hoe we de gevestigde politiek op de lange termijn zullen afbreken. En hoe een nieuwe, betere wereld uit die as zal opstaan. Dat begint bij Amsterdam, maar eindigt daar niet.

Voorbij de Schijndemocratie

De liberale parlementaire democratie is een farce. Het maakt niet uit hoeveel Nederlanders betaalbare woningen willen, een einde aan de steun voor genocide in Palestina, of serieus klimaatbeleid. Keer op keer gebeurt er niets, omdat ons systeem het grootkapitaal bedient. Hun winsten worden boven alles veiliggesteld. Daar is niets democratisch aan. De onderdrukten en uitgebuiten kunnen nu alleen kiezen wie hen gaat onderdrukken. Ook op gemeentelijk niveau is dat waar. Achter het gordijn van commissievergaderingen, participatietrajecten en begrotingsregels schuilt een apparaat dat niet beweegt, maar beheert.

Toch is een parlementaire geheelonthouding — hoe aantrekkelijk ook — geen oplossing. Niet omdat daadwerkelijke verandering vanuit de raad zal komen, maar omdat de raad een podium biedt voor confrontatie, voor politieke agitatie, en om de beweging op straat te versterken. We richten ons niet op systemische participatie, maar op strategische disruptie. Niet om de regels te volgen, maar om ze zichtbaar te maken — en om échte inspraak te realiseren. De Vonk laat zien hoe we de democratie verdiepen en Amsterdammers hun stad teruggeven. Zodat we uiteindelijk ook op landelijk niveau een samenleving kunnen hebben die inclusief en toegankelijk is voor iedereen.

Vijanden en Vergezichten

Verandering komt van buiten, maar aandacht komt van binnen.

Toch loert er een groot gevaar: inkapseling — het opgeslokt worden door de machine. Dat kan gebeuren op het niveau van het individu, maar ook als organisatie.

Daarom hebben wij een strijdplan. Een strijdplan tegen de machine, en de machine in onszelf. We kunnen en mogen niet eindigen als een partij als GroenLinks: ooit mede opgericht door pacifisten, nu getransformeerd tot oorlogshiters. En zo zijn er talloze voorbeelden.

We mogen ons niet laten verleiden tot het eindeloze compromis. Het elke keer een stukje verder opschuiven naar rechts, totdat links plotseling niet meer bestaat. Totdat Geert Wilders redelijk lijkt, omdat de rest dezelfde taal is gaan spreken.

Er is niets 'strategisch' aan *shortcuts*. Er is niets 'pragmatisch' aan het kapot bezuinigen van sociale voorzieningen en het investeren in oorlog. Meeregeren met uitbuiters en genocidaïes om fascisten buiten de deur te houden, is niet veel meer dan uitstel van executie. Van Wim Kok en Diederik Samsom tot Tony Blair en Keir Starmer zien we dat centrumpolitici de weg bereiden voor fascist.

Daarom moeten we als partij vasthouden aan een revolutionaire lijn. We leggen ons oor te luisteren bij de straat, en niet in Den Haag of de Stopera. Onze loyaliteit gaat in plaats daarvan naar de bewegingen die dag in dag uit vechten voor een rechtvaardige wereld. Onze loyaliteit gaat naar alle buurtinitiatieven en Amsterdammers die gewoon hun best doen. Wij zijn een

organisch onderdeel van diezelfde bewegingen, geen politieke machine die alleen maar hunkert naar zetels.

Ons strijdplan is **revolutionair, maar ook realistisch**. Dat wil zeggen dat wij zowel de mensen als de toekomst bewaken.

Mensen en de toekomst

- **Kortetermijn:** alles wat kan — vandaag nog.
- **Langetermijn:** alles wat moet — ook als het nog niet mag.

We gebruiken kleine overwinningen niet om onze bewegingen daarna in slaap te sussen, maar om te hunkeren naar meer. Strijden we voor een hoger minimumloon? Dan leggen we ook uit hoe de macht van het grootkapitaal ons uitbuit. Elke overwinning is een *stepping stone*, de brandstof voor een niet te stoppen beweging die niet zal rusten tot armoede, uitbuiting en onderdrukking wereldwijd zijn verbannen. We belichamen de slogan: als één iemand onvrij is, zijn we dat allemaal.

We benoemen daarom expliciet waar onze idealen botsen op landelijke regelgeving, op landelijke begrotingsnormen en op landelijke wetgeving. En we benoemen net zo expliciet hoe we die confrontatie zullen aangaan.

Het meest voor de hand liggende probleem is dat de Nederlandse staat relatief weinig beleid in handen legt van de gemeente. Veruit het meeste geld dat Amsterdammers ontvangen of uitgeven aan de staat, wordt door de centrale overheid begroot. Maar dat betekent niet dat we machteloos zijn. Zo kan de gemeente Amsterdam bijvoorbeeld wel de belasting bepalen die grondbezitters betalen, waarmee je vooral de rijksten van de stad kan raken. Deze in potentie honderden miljoenen willen wij stoppen in publieke investeringen voor sociale huisvesting en daklozenopvang. Alleen al door die heffing naar het landelijke gemiddelde te brengen - wat ons betreft gaan we nog veel verder - kun je tientallen miljoenen vrijmaken. We combineren dat met een harde toeristenbelasting; dit investeren we op haar beurt in gratis OV.

Elke concrete verbetering in het leven van Amsterdammers, elke kortetermijnwinst, gebruiken we als bewijs dat ook Den Haag door socialisten moet worden uitgedaagd. Elke keer dat de rechtse- en centrumpartijen rechtvaardig beleid dwarsbomen is het bewijs dat de Nederlandse bevolking hen moet wegvagen. Onze dagelijkse zorgen zullen nooit worden opgelost door een Yesilgöz, Wilders, of zelfs een Klaver aan het roer. De Vonk zet deze partijen lokaal onder druk om meer te doen voor de bevolking. Zonder een sterke linkerflank die in hun nek hijgt, verkopen ze onze hele welvaartsstaat aan het leger. Dat is precies wat we nu zien. Het transformeren van Amsterdam is dus pas de eerste stap.

De Muur: over de grenzen van gemeentelijke macht

Amsterdam mag van de liberalen best dromen, zolang het maar binnen de lijntjes is. En die lijntjes zijn altijd al onrechtvaardig geweest, omdat de machthebbers van gisteren de kaders van vandaag hebben geschapen.

Die kaders worden gepresenteerd als een onaantastbare waarheid. De kaders bepalen het speelveld, dat voor iedereen hetzelfde is. Daarmee zou het speelveld automatisch neutraal en eerlijk zijn. Wat wordt weggelaten is dat de kaders een uitingsvorm zijn van een onderliggende ideologie die al decennialang dominant is in ons land. Zó dominant dat de spelregels waar we gedwongen binnen opereren niet eens meer ter discussie staan.

Op die manier speelt iedereen het spelletje mee, en kan elke poging tot systeemverandering worden weggezet als onrealistisch —het voldoet immers niet aan de spelregels: een klassieke cirkelredenering. Zo staat er een ondoordringbare muur rondom het politieke speelveld, terwijl er juist buiten die muur ontzettend veel potentie is om onze dromen te verwezenlijken.

Voor fundamentele maatschappijverandering is het onontkoombaar om die harde muur om het speelveld ter discussie te stellen. De Vonk ziet drie muren die omver moeten worden geworpen:

1. **De begrotingsmuur:** Lokale overheden mogen geen begrotingstekort hebben. De Rijksoverheid mag dat wel. Sociale investeringen zijn daardoor lastig te realiseren, zelfs als zij materieel of moreel noodzakelijk zijn.
2. **De fiscale muur:** Gemeenten hebben maar een paar manieren om hun inkomsten te verhogen voor het bekostigen van sociale voorzieningen. Een daarvan is het heffen van specifieke belastingen. Dat op een eerlijke manier doen, die ongelijkheid tegen gaat, is heel moeilijk, omdat de mogelijke belastingen heel algemeen zijn. Zo is er bijvoorbeeld een belasting voor zeer brede groepen als hondenbezitters, huizenbezitters of toeristen. Onderscheid maken naar inkomen of vermogen is daarbij niet aan de orde.
3. **De juridische muur:** Gemeenten worden enorm gekaderd in hun mogelijkheden door hogere wetgeving (Rijkswetten, EU-richtlijnen, eigendomsrechten). Denk aan populaire maatregelen als: minder toeristenwinkels, marktwerking uit de thuiszorg, of het onteigenen zonder vergoeding van pandjesmelkers. Stuk voor stuk ondergeschikt aan marktideologie die is vastgelegd in wetgeving.

Het is duidelijk dat de dominante, liberale ideologie zo is verankerd in de spelregels dat een fundamentele discussie over waar we als stad naartoe willen eigenlijk al op voorhand wordt gesmoord. De Vonk legt zich daar niet bij neer en wil ruimte creëren waar deze nu nog niet is. We maken ruimte om de samenleving fundamenteel anders in te richten op een manier die recht doet aan de gelijkwaardigheid van alle mensen en de economie weer in dienst van de mensen stelt in plaats van andersom. Die ruimte creëren we als volgt.

Onze strategie kent drie lagen.

1. De wereld over de muur

We prikkelen de verbeeldingskracht van Amsterdammers door constant onze vergezichten te benadrukken. Dat begint al in dit manifest. Want wat als we werkelijk vrij waren? Wat als we echt leefden in gelijkwaardigheid? Wat als Amsterdam geen gevangene was van Haagse restrictie, maar een laboratorium voor radicale gelijkheid? Hoe kan in andere landen wél wat in Amsterdam — een van de rijkste steden in de geschiedenis van de wereld — niet kan? We schetsen daarom altijd zowel het onmogelijke als het praktisch haalbare, omdat zonder het onmogelijke het noodzakelijke nooit denkbaar wordt. Het dromen moet weer op gang worden gebracht. Want om voor een betere toekomst te kunnen vechten moeten we ons deze eerst voor kunnen stellen.

2. Tactiek binnen de regels

We willen dat onze dromen en vergezichten richting bepalend zijn voor concrete, uitvoerbare beleidsvoorstellen in de raad. We benutten elke bestaande bevoegdheid voor wat ze waard is — en meer. We doen voorstellen die **juridisch knellen, begrotingen laten kraken en ambtenaren doen zweten**. Niet omdat we naïef zijn, maar omdat we weten: elke uitzondering begint als overtreding. We moedigen ons stadsbestuur daarom continu aan om zich activistisch op te stellen en ruimte te scheppen waar die nu nog niet wordt gezien. Het aloude idee van de Republiek Amsterdam kan herleven door te laten zien dat wij als stad niet zomaar binnen de lijntjes kleuren, maar de lijntjes op zijn minst opzoeken en ons laten terugfluiten als we er overheen gaan. Niet om dwars te zijn, maar om in de buurt te komen van voorstellen die fundamenteel de juiste kant op gaan. Door anders en controversieel te zijn krijgen we aandacht voor de eerder gedefinieerde juridische, fiscale- en begrotingsmuren en nemen we mensen mee in alternatieven. We moeten eerst laten zien dat het systeem uit zijn voegen barst voordat we de barsten kunnen gebruiken om de muren af te breken.

Als een stad als Amsterdam laat zien dat het anders kan en in opstand komt, zal dat ook andere gemeenten inspireren. Wij kunnen samen met hen optrekken om de landelijke politiek op hun grondvesten te doen schudden.

3. De politieke breuklijn: de raad als strijdtoneel

Natuurlijk maken we ons geen illusies: de gemeenteraad is geen bestuurstafel, maar een podium. We veranderen de wereld niet alleen met inspirerende vergezichten, onderbouwde moties en juridisch schurende amendementen. We gebruiken het podium om:

- Een aantal strategische onderwerpen uit te kiezen waarop we bewust botsen met Rijkskaders — als politieke provocatie. De Vonk is niet bang om teruggefloten te worden door politiek Den Haag of de rechter, en gaat rechtszaken en ander tegengas gebruiken als mobiliserende publiekscampagnes. We stellen ons activistisch op in de gemeenteraad én moedigen ons stadsbestuur aan om zich ook activistisch op te stellen richting hogere beleidsmakers.

- Een maatschappelijk mandaat op te bouwen via stadsgesprekken en directe democratie. We gaan nadrukkelijk referenda, burgervoorstellen en volksinitiatieven inzetten om aandacht te vragen voor de noodzakelijke alternatieven.

Deze drie lagen zijn bedoeld om de broodnodige zuurstof te creëren in het politieke debat. Met die zuurstof prikkelen we de verbeeldingskracht van mensen en geven we mensen het geloof terug in een alternatief voor de huidige uitzichtloosheid en complete stagnatie van ons politieke systeem. Dat geloof is de brandstof voor de maatschappelijke verandering die we uiteindelijk bereiken door binnen én buiten het parlement te werken.

De enorme aandacht en energie die komt vanuit de raad en de partijpolitiek willen wij vervolgens terugkanaliseren in de bewegingen op straat. Want die maken echt het verschil. De Vonk wil direct bijdragen aan de opbouw van onze sociale bewegingen, met publiekscampagnes, het organiseren van stakingen en andere directe acties, of ondersteunen bij buurtkeukens en voedselbanken. Hoe verder de bezuinigingen zullen toenemen, hoe meer noodhulp er nodig zal zijn voor de bevolking. In dat gat moeten we als beweging springen. Niet als de zoveelste humanitaire NGO, maar als kans om vertrouwen op te bouwen en mensen te leren over de grondoorzaak van die problemen. Zodat we dat gezamenlijk kunnen aanpakken.

We nemen als De Vonk onze verantwoordelijkheid serieus om een gezonde, kameraadschappelijke cultuur te creëren, waarin leden van De Vonk goed kunnen opereren en vertrouwen oproepen bij de organisaties waar we bij betrokken zijn. Niet als eendagsvlieg rondom verkiezingstijd, maar van lange duur. Daarbij willen we ook investeren in de vaardigheden en educatie van onze leden en verwante sociale bewegingen om een beweging vaardig op te bouwen, zodat we een onstopbare organisatiekracht worden. De exacte buitenparlementaire activiteiten van De Vonk zullen uiteindelijk voortkomen uit de inspiratie van de leden zelf en de behoeften van Amsterdammers en verwante organisaties. Het is onze verantwoordelijkheid om die energie te kanaliseren in een krachtige, coherente revolutionaire beweging.

Het is uiteindelijk die macht van de straat die echt fundamenteel is. We weten namelijk dat, als puntje bij paaltje komt, de liberale machten ook hun eigen regels niet volgen. Dat zagen we het meest openlijk met de genocide in Gaza, waaraan talloze Nederlandse politici zich medeplichtig hebben gemaakt. Maar we zien dat ook in de gemeentelijke politiek. Denk bijvoorbeeld aan de Gemeente Finsterwolde in 1951, toen de hele raad buiten werking werd gesteld door Den Haag, omdat de communisten in het stadsbestuur uitkeringen gaven aan ontslagen stakers. Op zo'n moment moeten wij klaarstaan om de hele stad plat te leggen. En uiteindelijk het hele land.

De uitbuiters en onderdrukkers buigen nooit zonder strijd. Vrijheid is nooit gegeven, altijd opgeëist. Als wij sterk staan, doen wij hen buigen. We hebben een wereld te winnen!

For an Affordable, Fair and Democratic Amsterdam

In this election programme, De Vonk does not make empty promises. We prefer to present a powerful vision for Amsterdam. This is not a comprehensive, final word, but an impression of the world we are fighting for. A world without war, exploitation and climate catastrophe. In other words, a world without capitalism.

We promise to fight for this in Amsterdam in every way possible. And we also see concrete opportunities for this:

Affordable Amsterdam:

1. Amsterdam will establish a municipal housing company to build and renovate affordable rental homes on a large scale. All these homes will have permanent rent protection. At least 50% of the homes built or renovated will be social housing. The municipal housing company will be managed in consultation with residents, workers and the elected city council. We are imposing strict requirements on the rest of the sector: the sale of social housing by housing associations will be stopped and we are demanding that the commercial sector make mid-range rents permanent.
2. Amsterdam's public transport will be free and expanded. The priority for new connections will be the needs of Amsterdam residents, not those of tourists. Metro 53 will be retained, we will extend the metro line from Sloterdijk to Central Station, explore the options for an East-West metro line, and expand night transport. However, we will stop the extension of the North-South line to Schiphol.
3. Amsterdam will invest in a cheap, sustainable and democratic energy supply. The city will invest in green energy, giving explicit priority to local cooperatives. The ultimate goal is a municipal energy company and a cooperative federation, run by workers and residents, which will shape the city's energy needs in a democratic and affordable way. Amsterdam will become a leader in sustainable energy, without passing the bill on to Amsterdammers with limited means.
4. Amsterdam is making healthy food accessible to everyone. The city is investing in a circular network of municipal and cooperative urban gardens and food parks. This starts with preserving the Lutkemeerpolder for the Amsterdam Food Park. The city is working with producers and distributors to combat food waste and ensure that food surpluses go to Amsterdammers in need, for example through the many neighbourhood and community kitchens that make good use of them.

Just Amsterdam

1. Amsterdam will become a genocide-, apartheid- and war-free city. The city embraces Boycott, Divestment and Sanctions (BDS) against Israel and other states and companies that are guilty of or complicit in crimes against humanity. The arms industry and transport will be completely kept out of the city and we will never enforce conscription from The Hague.
2. We will take a tough stance on discrimination and racism. In the labour market, the housing market, in education, on the streets and everywhere else in the city. We will do this through undercover checks and fines for violations, among other things. The municipality must also set a good example itself. The municipal Integrity Office will be overhauled. Municipal employees will be able to contribute their ideas and determine how we can make the municipal organisation a safe workplace for everyone again.
3. Amsterdam will be declared a Sanctuary City. Undocumented migrants and refugees are welcome in Amsterdam. They can live, work, study and reside here. The city will not cooperate in any way with national policies aimed at punishing and deporting this group of Amsterdammers.
4. The Amsterdam police must be accountable and get their priorities in order. The police will not enforce the ban on squatting, anti-migrant policies or anti-democratic measures, but will instead prioritise tackling violent, sexual and white-collar crime. The police will not be sent out on reports of people exhibiting confused behaviour, which always requires the presence of a mental health professional. In addition, the police must be subject to much stricter oversight: with visible identification, regular drug testing, stop forms and a ban on preventive searches to combat ethnic profiling.

Democratic Amsterdam

1. The city is built by the people of Amsterdam themselves. There is plenty of investment in residents' collectives. The rights and resources of neighbourhood platforms are being expanded, so that every neighbourhood has a beating heart in the form of a democratic neighbourhood or community centre. Municipal plans are designed in consultation with these collectives, and subsidies cannot be withdrawn under any circumstances because of critical opposition.
2. Amsterdam is working on a cooperative economy. Part of this is an Amsterdam labour market in which people who make a positive contribution to the city are employed. The city is fully committed to its own Amsterdam manufacturing industry that serves the social and ecological goals of our urban plans, with free retraining for workers who want to work in this economy of the future.
3. Big money and the tourism industry are making life in our city unaffordable for more and more Amsterdammers. This must be stopped. We will continue to combat mass tourism with a tourist tax that is by far the highest in Europe. Rentals via Airbnb will be capped at seven days. Amsterdam will withdraw from the Amsterdam Economic Board. Commercial outdoor advertising will be banned.

4. Amsterdam offers plenty of space for affordable and accessible art and culture. Vacant properties will be used for cultural and social purposes. We are in favour of small-scale subsidies for artists and cultural workers who are rooted in the neighbourhood. Art and culture must remain free from market principles such as profit maximisation and economic growth, and must not be a hobby project for the upper class. The interests of the cultural community – which in its own way forms an important counterforce in our democracy – always take precedence over those of landlords and club owners.

In addition to these key points, we also support the most important movements that are currently trying to build a better world from the bottom up. Their demands are our guiding principle. Their struggle is our struggle. We are a megaphone from the street to the council. That is why we also specifically support the [Housing Manifesto](#), the [De Beweging Manifesto](#), the [Voedsel Anders Manifesto](#), the [Move Manifesto](#), the [Rider's Constitution](#), the [Women's Right to the City Manifesto](#), the [Reparations Manifesto](#), the [BDS demands](#), the [Committee 21 March Manifesto](#), the [Black Manifesto](#), the [Manifesto against Islamophobia and the Manifesto against Anti-Asian Racism](#). We also support the demands of groups of Amsterdam residents, as found in the [Nieuw-West in Verzet Manifesto](#), [Red Amsterdam Noord](#), [Adem Vrij aan het IJ](#), [Bodemplan Luttikhuis](#) and [Staat van de Energie van Amsterdam](#).

A new city council could implement the above measures, which are fully within municipal regulations, immediately during the next term of office. We will finance our plans primarily by increasing taxes on property and tourists.

Even if De Vonk wins the majority of seats, that would only be the beginning for us. Because so much more is possible if we look beyond the limitations of municipal politics. Below, we outline a number of key points for a broader vision; a truly new world that we are fighting for.

More importantly, we will then present a concrete plan for how we will make that world a reality. Our election programme is not a simple wish list, but a strategic plan to transform the entire political landscape of the country. Together with you, your neighbours, your family, your friends and colleagues. With a powerful movement that cannot be stopped.

The World We Are Fighting For: Anything Is Possible!

1. Affordable and democratic Amsterdam

In Amsterdam, no one sleeps on the streets anymore and no one has to go to the food bank. We are ending the tyranny of big money over our lives.

1. Houses are for living in, not for profiteering. That is why property speculators and slumlords, such as Blackstone and Prince Bernhard, will be completely expropriated without compensation. The housing stock must be in the hands of residents, the government and non-profits, such as corporations and cooperatives. The primary goal must be to provide Amsterdammers with sustainable, liveable and social housing.
2. Education (at all levels), childcare and healthcare are free, and health insurance is publicly owned. There will be large-scale investments in agro-ecological urban gardens, food parks and a mandatory food purchase scheme from companies that would otherwise throw away completely edible and healthy food. We will sell this from city supermarkets where we ourselves determine the prices and quality of our food. No profits above basic needs, which are guaranteed for all Amsterdammers.
3. We will end the tyranny of capital over our lives. The people who do the work in companies will determine how the company is run. As a city, we will set the basic framework for all companies operating there: high minimum wages, strict safety and environmental regulations, and a four-day working week. We will pay for our plans through large-scale expropriation of multimillionaires and large companies, and a tough approach to tax avoidance.
4. The city creates meaningful job security. There is more than enough work to be done. A social, green city does not build itself. Instead of harassing unemployed people to force them to work for a capitalist, we offer them the opportunity for free retraining to work in the just economy of the future.

2. Non-violent and just Amsterdam

Amsterdam will become a global champion of justice, peace and fairness. A city of peace, not a city of war.

1. Companies that profit from genocide and other crimes against humanity, such as [Booking.com](https://www.booking.com), will be expelled from the city.
2. Banks and letterbox companies that facilitate tax evasion and unethical investments will be closed down and/or nationalised.
3. Arms shipments and arms companies are not welcome in our city, but the people fleeing the damage caused by these weapons are. Rights do not depend on a piece of paper.
4. Amsterdam will become a safe haven for political dissidents and will reserve structural funding for recovery measures for the Global South. We will establish city partnerships with anti-colonial city councils, not with colonial headquarters such as Tel Aviv.

3. Green and Equal Amsterdam

Amsterdam will rapidly transform into a climate-neutral, green and liveable city. We will do this with collective and equitable solutions.

1. We will make large-scale investments in insulating homes and in green energy, which will be in public and cooperative hands. Reduce the energy bills of Amsterdam residents and eliminate emissions.
2. There will be free, regular and fast public transport. We will rapidly reduce private transport. We will not invest in fake solutions such as electric cars.
3. We will eliminate unnecessary luxury consumption and harmful production, such as private jets, helicopters and cruise ships; fast fashion, disposable electronics and weapons.
4. Amsterdam will be transformed into the global capital of agro-ecological urban gardens, food parks and a tough approach to large-scale food waste. De Vonk is for equal access to good and healthy food, and for green, thriving cities.

No empty promises, but a concrete plan

Amsterdam is unaffordable. You have to [wait ten years](#) for social housing, while wealthy expats receive tax breaks and drive Amsterdammers out of the city. [A third](#) of all homes have damp and mould problems—the [highest percentage](#) of any municipality in the Netherlands. The cost of groceries is [skyrocketing](#). And who benefits? Slumlords, property cowboys and multinational food companies that have been posting record profits for years.

Amsterdam residents are being robbed blind. And this is being facilitated by national politics, from the housing crisis to the food crisis. All our social services have been systematically cut back, while the rich are getting richer. There are billions in gifts for buyers and [billions in](#) fines for social housing. It's a world turned upside down. A lot is possible with local policy. We show that in this programme. But we can only achieve the real world we want by also influencing national politics.

Nevertheless, De Vonk is opposed to making a direct move towards politics in The Hague. We see too often that political parties have two faces. In the Amsterdam municipality, they complain bitterly about national policy, but it is often their own party that facilitates that policy in The Hague. They then fail to take advantage of the policy space they do have within the municipality. We therefore believe that we must build at the grassroots level, rooted in local community centres, trade unions, action groups, tenants' associations and other neighbourhood organisations. In this way, we can work on trust and responsibility at the grassroots level and build popular power. That starts here, in Amsterdam.

De Vonk knows that a dignified life is possible for everyone. From Amsterdam to the whole of the Netherlands and beyond. Poverty is a policy choice, made by cold-blooded politicians and

corporate lobbyists. National politics can solve the housing crisis by reserving [1 per cent of GDP](#) for social housing, which would enable us to build hundreds of thousands of quality homes. Insulated, so that both gas bills and CO2 emissions are reduced. But what is Dutch politics doing? Investing 5 per cent of our GDP in the profits of arms companies in the United States and Israel, so that the Palestinians can be systematically exterminated.

The ruling class of the Netherlands consists of ruthless exploiters and complicit murderers. Our government is complicit in genocide in Palestine, among other things by supplying weapon parts and suspending funding for food aid in the midst of a famine. Why would these genocidaires lift a finger to help Amsterdammers who cannot pay their rent and food? On the contrary, they will actively destroy their lives, just as we saw during the benefits scandal.

The VVD and CDA have dominated national politics for the past fifty years and, in that role, have emerged as the greatest enemy of working people in the Netherlands. They are the main culprits in the destruction of countless lives: exploited and pushed into poverty in the Netherlands or massacred in Gaza or Iraq. An extreme right-wing party such as the PVV would like to add to this, for which the mismanagement of the VVD and CDA is the perfect compost in which hatred and scapegoat politics can grow. These parties give money to the rich – our common enemy – and shift the blame onto the vulnerable.

But let's not let the centrist parties, which also call the shots in Amsterdam, get away with their complicity. It was the PvdA that privatised the housing corporations in the 1990s and helped make the benefits scandal possible. That for years dismissed the Palestinians as a “culture of death” and still wants to invest heavily in weapons. In instruments of death.

When De Vonk came up with simple proposals in the Amsterdam City Council last year to increase the tax on homeowners so that we could invest millions in homeless shelters, affordable public housing and neighbourhood organisations, none of the Amsterdam coalition parties supported us. When we put forward proposals for concrete solidarity with the Palestinian people, for example by no longer buying from companies that profit from genocide, we are ridiculed by the city council. Even the SP Amsterdam voted against compulsory identification for police officers, even though Palestine demonstrators are regularly beaten up by these thugs of capital. The need for a real alternative has never been so clear.

A better world is absolutely possible, and the policy needed to achieve it is not particularly complicated: nationalise the large companies and key sectors of the economy so that we can democratise them and shape them according to the needs of life. No longer in the service of profits made over dead bodies. Scientists have long since demonstrated that a good life for everyone worldwide is possible with a fraction of the current production capacity, entirely within the limits of our planet. But to achieve this, investment will have to go to healthcare, education and housing, not to yachts, villas and bullets.

In a city like Amsterdam, that would mean expropriating property speculators and slumlords. It would mean investing massively in sustainable and social housing and food facilities. It would mean placing them in the hands of the public sector and cooperatives, so that we can

democratically decide how to shape our economy. That we immediately kick chemical companies such as ICL, which is poisoning the population of Amsterdam-Noord, out of the city. And that the Zuidas, which facilitates tax evasion by the ruling class and invests heavily in Israel and weapons, is shut down.

Change will not come in one election. With a long list of policy plans that will not be implemented anyway, because the national and city governments remain in the hands of treacherous centrist politicians (or worse), we will not get anywhere. What is needed is a strategy, a theory of change, a promise of how we will dismantle the established political system in the long term. And how a new, better world will rise from those ashes. That starts in Amsterdam, but it doesn't end there.

Beyond sham democracy

Liberal parliamentary democracy is a farce. It does not matter how many Dutch people want affordable housing, an end to support for genocide in Palestine, or serious climate policy. Time and again, nothing happens because our system serves big business. Their profits are secured above all else. There is nothing democratic about that. The oppressed and exploited can now only choose who will oppress them. This is also true at the municipal level. Behind the curtain of committee meetings, participation processes and budget rules lies an apparatus that does not move, but manages.

Yet parliamentary abstention — however appealing — is not the solution. Not because real change will come from the council, but because the council provides a platform for confrontation, for political agitation, and for strengthening the movement on the streets. We do not focus on systemic participation, but on strategic disruption. Not to follow the rules, but to make them visible — and to achieve real participation. De Vonk shows how we can deepen democracy and give Amsterdam residents back their city. So that ultimately, we can also have a society at the national level that is inclusive and accessible to everyone.

Enemies and Visions

Change comes from outside, but attention comes from within.

Yet there is a great danger lurking: encapsulation — being swallowed up by the machine. This can happen at the individual level, but also as an organisation.

That is why we have a battle plan. A battle plan against the machine, and the machine within ourselves. We cannot and must not end up like GroenLinks: once co-founded by pacifists, now transformed into warmongers. And there are countless other examples.

We must not allow ourselves to be seduced by endless compromise. Shifting a little further to the right each time, until suddenly the left no longer exists. Until Geert Wilders seems reasonable, because everyone else has started speaking the same language.

There is nothing “strategic” about *shortcuts*. There is nothing “pragmatic” about slashing social services and investing in war. Governing alongside exploiters and genocidal maniacs in order to

keep fascists out is little more than a stay of execution. From Wim Kok and Diederik Samsom to Tony Blair and Keir Starmer, we see that centrist politicians are paving the way for fascists.

That is why we as a party must stick to a revolutionary line. We listen to the street, not to The Hague or the Stopera. Instead, our loyalty goes to the movements that fight day in, day out for a just world. Our loyalty goes to all the neighbourhood initiatives and Amsterdammers who are simply doing their best. We are an organic part of those same movements, not a political machine that only craves seats.

Our battle plan is **revolutionary, but also realistic**. That means we are protecting both the people and the future.

People and the future

- **Short term:** everything that can be done — today.
- **Long term:** everything that must be done — even if it is not yet allowed.

We do not use small victories to lull our movements into complacency, but to crave more. Are we fighting for a higher minimum wage? Then we also explain how the power of big capital exploits us. Every victory is a stepping stone, the fuel for an unstoppable movement that will not rest until poverty, exploitation and oppression are banished worldwide. We embody the slogan: if one person is unfree, we are all unfree.

We therefore explicitly state where our ideals clash with national regulations, national budgetary standards and national legislation. And we state just as explicitly how we will address that confrontation.

The most obvious problem is that the Dutch state delegates relatively little policy to the municipality. By far the most money that Amsterdammers receive or spend on the state is budgeted by the central government. But that does not mean we are powerless. For example, the municipality of Amsterdam can determine the tax that landowners pay, which mainly affects the richest people in the city. We want to invest these hundreds of millions in public investments for social housing and homeless shelters. Simply by bringing this tax in line with the national average – and we want to go much further than that – you can free up tens of millions. We combine this with a strict tourist tax, which we in turn invest in free public transport.

We use every concrete improvement in the lives of Amsterdam residents, every short-term gain, as proof that The Hague must also be challenged by socialists. Every time the right-wing and centrist parties thwart fair policies, it is proof that the Dutch people must sweep them away. Our daily concerns will never be resolved by a Yesilgöz, Wilders, or even a Klaver at the helm. De Vonk puts pressure on these parties locally to do more for the population. Without a strong left wing breathing down their necks, they will sell our entire welfare state to the military. That is exactly what we are seeing now. Transforming Amsterdam is therefore only the first step.

The Wall: beyond the boundaries of municipal power

The liberals are happy to let Amsterdam dream, as long as it stays within the lines. And those lines have always been unjust, because yesterday's rulers created today's frameworks.

Those frameworks are presented as an inviolable truth. The frameworks determine the playing field, which is the same for everyone. This would automatically make the playing field neutral and fair. What is omitted is that the frameworks are an expression of an underlying ideology that has been dominant in our country for decades. So dominant that the rules of the game within which we are forced to operate are no longer even up for discussion.

In this way, everyone plays the game, and any attempt to change the system can be dismissed as unrealistic — after all, it does not comply with the rules of the game: a classic circular argument. Thus, there is an impenetrable wall around the political playing field, while just outside that wall there is enormous potential to realise our dreams.

For fundamental social change, it is essential to challenge that hard wall around the playing field. De Vonk sees three walls that need to be torn down:

1. **The budget wall:** Local authorities are not allowed to have a budget deficit. The national government is allowed to. This makes social investments difficult to realise, even if they are materially or morally necessary.
2. **The fiscal wall:** Municipalities have only a few ways to increase their income to fund social services. One of these is to levy specific taxes. Doing this in a fair way that combats inequality is very difficult, because the possible taxes are very general. For example, there is a tax for very broad groups such as dog owners, homeowners or tourists. Distinguishing between income or wealth is not an option.
3. **The legal wall:** Municipalities are severely restricted in their options by higher legislation (national laws, EU directives, property rights). Think of popular measures such as: fewer tourist shops, market forces in home care, or the expropriation of pawnbrokers without compensation. All of these are subordinate to market ideology that is enshrined in legislation.

It is clear that the dominant liberal ideology is so deeply embedded in the rules of the game that any fundamental discussion about where we want to go as a city is stifled before it even begins. De Vonk refuses to accept this and wants to create space where none currently exists. We are creating space to fundamentally redesign society in a way that does justice to the equality of all people and puts the economy back at the service of the people, rather than the other way around. We are creating that space as follows.

Our strategy has three layers:

1. The world beyond the wall

We stimulate the imagination of Amsterdammers by constantly emphasising our visions. This starts with this manifesto. Because what if we were truly free? What if we really lived in equality? What if Amsterdam were not a prisoner of The Hague's restrictions, but a laboratory for radical equality? How is it that other countries can do what Amsterdam — one of the richest cities in the history of the world — cannot? We therefore always outline both the impossible and the practically achievable, because without the impossible, the necessary will never become conceivable. We must start dreaming again. Because in order to fight for a better future, we must first be able to imagine it.

2. Tactics within the rules

We want our dreams and visions to determine concrete, feasible policy proposals in the council. We use every existing power for what it is worth — and more. We make proposals that **push legal boundaries, stretch budgets and make civil servants sweat**. Not because we are naive, but because we know that every exception starts as a transgression. We therefore continuously encourage our city council to take an activist stance and create space where it is not yet visible. The age-old idea of the Republic of Amsterdam can be revived by showing that we as a city do not simply colour within the lines, but at least seek out the lines and allow ourselves to be called back if we cross them. Not to be obstructive, but to get closer to proposals that are fundamentally heading in the right direction. By being different and controversial, we draw attention to the previously defined legal, fiscal and budgetary barriers and engage people in alternatives. We must first show that the system is bursting at the seams before we can use the cracks to break down the walls.

If a city like Amsterdam shows that things can be done differently and rises up in protest, it will inspire other municipalities. Together with them, we can shake up national politics to its foundations.

3. The political fault line: the council as a battlefield

Of course, we are under no illusions: the municipal council is not a boardroom, but a stage. We cannot change the world with inspiring visions, well-founded motions and legally abrasive amendments alone. We use the stage to:

- Select a number of strategic topics on which we deliberately clash with national frameworks — as a political provocation. De Vonk is not afraid of being called to order by politicians in The Hague or the courts, and will use court cases and other opposition as mobilising public campaigns. We take an activist stance in the city council and encourage our city administration to also take an activist stance towards higher policymakers.
- Build a social mandate through city discussions and direct democracy. We will emphatically use referendums, citizen proposals and popular initiatives to draw attention to the necessary alternatives.

These three layers are intended to create much-needed oxygen in the political debate. With that oxygen, we stimulate people's imagination and restore their belief in an alternative to the current hopelessness and complete stagnation of our political system. That belief is the fuel for the social change that we will ultimately achieve by working both inside and outside parliament.

We then want to channel the enormous attention and energy that comes from the council and party politics back into the movements on the streets. Because they really make a difference. De Vonk wants to contribute directly to the development of our social movements, with public campaigns, organising strikes and other direct actions, or supporting neighbourhood kitchens and food banks. The more the cuts increase, the more emergency aid will be needed for the population. As a movement, we must jump into that gap. Not as yet another humanitarian NGO, but as an opportunity to build trust and teach people about the root causes of these problems. So that we can tackle them together.

At De Vonk, we take our responsibility seriously to create a healthy, comradely culture in which De Vonk members can operate effectively and inspire confidence in the organisations we are involved with. Not as a one-off around election time, but for the long term. In doing so, we also want to invest in the skills and education of our members and related social movements in order to build a skilled movement, so that we become an unstoppable organisational force. De Vonk's specific extra-parliamentary activities will ultimately be inspired by the members themselves and the needs of Amsterdam residents and related organisations. It is our responsibility to channel that energy into a powerful, coherent revolutionary movement.

Ultimately, it is the power of the street that is truly fundamental. We know that, when it comes down to it, the liberal powers do not follow their own rules either. We saw this most openly with the genocide in Gaza, to which countless Dutch politicians were complicit. But we also see it in municipal politics. Consider, for example, the municipality of Finsterwolde in 1951, when the entire council was suspended by The Hague because the communists in the city council were giving benefits to dismissed strikers. At such a moment, we must be ready to shut down the entire city. And ultimately the entire country.

The exploiters and oppressors never bow down without a fight. Freedom is never given, always demanded. If we stand strong, we will make them bow down. We have a world to win!